

IV. Подвигът на Хаджи Димитъръ.

Преди решителния часъ. Приготовленията.

Около двадесетъ километра юго-западно отъ Гюргево, между Рамаданъ и Зимничъ, се намира селото Петрошанъ, гдето преди Освобождението сливенскиятъ богаташъ, ученъ мъжъ, революционеръ и политически деецъ, Михаилъ Колони, притежавалъ грамадна мушия, при самия ромънски брѣгъ на Дунава. Въ мушията се намиратъ нѣколко сгради, между които и два голѣми хамбара, въ които презъ пролѣтътъ на 1868 г., споредъ плана на воеводитѣ и по решение на българскитѣ комитети въ Ромъния, било наредено да се складиратъ муниции, оржжие и униформено облѣкло за революционеритѣ.

Михаилъ Колони, който въ 1848 г. като републиканецъ се е борилъ на парижкитѣ барикади, съ готовность бърза да съдействува на четническото движение и дава гостоприемство на бждецитѣ герои на Бузлуджа. Въ неговата мушия още презъ зимата се навъртатъ нѣколко българи, които минаватъ за работници, но които въ сжщностъ изпълняватъ заповѣдитѣ на воеводитѣ и сж опредѣлени да пазятъ принасянитѣ тайно припаси и съоржжения.

Около Петровденъ на 1868 г., следъ като се взема решение за преминаване на четата въ България подъ началството на Х. Димитъръ и Стефанъ Караджа, къмъ мушията на Михаилъ Колони се отправятъ четници отъ разни градове, на малки групи, облѣчени като прости работници-жетвари. Най-голѣмата група се изпраща тържествено отъ Букурещъ, гдето цѣлата българска колония, изпълнена съ възторгъ и умиление, предъ очитѣ на полицейскитѣ комисари, пожелала на юнацитѣ да пожънатъ слава за свободата на България. На юнацитѣ обаче, при пристигането въ Гюргево, е заповѣдано да се направляватъ къмъ опредѣленото мѣсто предпазливо, безъ шумъ и безъ революционни викове. Сборниятъ пунктъ трѣбва да се държи сжщо въ тайна, за да се избѣгне намѣсата на ромънската власть. Въ началото на юлий петрошанскитѣ хамбари се изпълватъ вече съ юнаци, между които, наредъ съ младитѣ революционери, едва наболи косъмъ, се срѣщатъ и стари брадясали комити. Тукъ се намиратъ и учители, и офицери, и занаятчи, и млади буйни идеалисти, и работници, и хъшове отъ всички краища на Мизия, Тракия, Македония и Добруджа. Тѣ всички сж изгнаници отъ България, всички сж българи. Повечето отъ тѣхъ не се познаватъ още единъ-други, но патриотичното чувство ги свързва въ едно цѣло и ги прави нераз-